

Vlak voor de Eerste Wereldoorlog had het raadslid Schoenmaker zich al eens in de openbare raadsvergadering erover beklaagd dat Nibbixwoud eigenlijk niet meetelde in de omgeving. Het ontbrak er aan allerlei wezenlijke en belangrijke voorzieningen. Bij het bezoek van Hare Majesteit de Koningin op 18 mei 1914 had hij zich geschaamd voor zijn eigen dorp. Men had er geen spoorlijn, er was geen tramlijn, de telegraaf was onbekend, en ook elektriciteit en telefoon waren een onbekend fenomeen. Hij verzocht het college dan ook dringend om eens te onderzoeken of er geen centrale telefoon zou kunnen komen. Dat hoefde niet veel te kosten. Een kantoorruimte voor f 300 en een kantoorhouder voor f 150 zouden de totale investering zijn. Het college kwam in de volgende vergadering met een antwoord: de Eerste Wereldoorlog was uitgebroken! Het zou verstandig zijn om op betere tijden te wachten. Wel werd er toegestaan om een collecte te houden in het dorp voor de zwaargetroffen Belgische vluchtelingen.

Direct na de oorlog wordt het initiatief genomen om te komen tot een aansluiting op het provinciale netwerk voor elektriciteit. Omdat men toen nog nooit gehoord had van 'privatisering' moesten gemeenten die zo'n aansluiting wilden hebben, zelf een elektriciteitsbedrijf oprichten. Dit kwam erop neer dat er een transformatorstation gebouwd moest worden in Nibbixwoud voor rekening van de gemeente. Ook moest men het dorp voorzien van houten palen en bovengrondse koperen elektriciteitsdraden, die met grote porseleinen doppen met elkaar waren verbonden. Een behoorlijke investering voor dit zo onbekende verschijnsel, waar ook lang niet iedereen het nut van inzag. Niettemin werd op 23 juli 1919 besloten om hiertoe over te gaan. Er werd een commissie uit de gemeenteraad geformeerd, die het college van burgemeester en wethouders nauwgezet op de vingers moest kijken bij de aanleg van deze voorziening. Er werd een administrateur aangesteld, in de persoon van de heer Bot, alsook een eerste (de heer Smal) en een tweede (de heer Stapel) lijnwerker, tegen een vergoeding van f 100 per jaar.

De investering van de 'electrificatie' van de 'Mat-tiashoek' moest zo'n f 200 kosten, en die van de Wijzend f 700.

Voor kerken en bedrijven werd er een speciaal

(verlaagd) tarief vastgesteld, evenals voor het armenhuis. De overige inwoners zouden voor het eerste lichtpunt een bedrag van f 1 per maand moeten betalen en f 0,10 per maand voor ieder stopcontact. Bovendien kreeg men te maken met meterhuur van f 0,20 per maand. De aanlegkosten voor het eerste lichtpunt waren, in de dichter bevolkte gebieden, voor rekening van het elektriciteitsbedrijf en werden via de maandelijkse belastingbijdrage verhaald. De fa. Smal nam de aanleg van het eerste lichtpunt voor zijn rekening voor het standaardtarief van f 12.

Tevens werd van de gelegenheid gebruikgemaakt om op gevaarlijke, donkere plekken in de gemeente straatverlichting aan te leggen. Maar ook hierbij werd de hand duidelijk op de knip gehouden: bij volle maan moest de straatverlichting op verzoek van raadslid Vriend worden uitgeschakeld!

Bij gelegenheid van de ingebruikneming van het elektriciteitsbedrijf had het college opdracht gegeven om een fraaie oorkonde te vervaardigen voor een bedrag van f 25. Met deze eervolle opdracht werd de heer Linszen uit Nibbixwoud belast, die er werkelijk iets fraais van heeft gemaakt.

Het gemeentelijk bedrijf heeft geen lang leven gekend. Op 1 oktober 1925 werd het bedrijf overgedragen aan het Provinciaal Elektriciteitsbedrijf. Hetzelfde gold voor alle andere gemeenten in de provincie.



De oorkonde van de heer Linszen, die in het Westfries Archief in Hoorn wordt bewaard onder nummer 0216 – 155L.